

Begrænsning i de almindelige Regler om Havfiskeriet er aldeles nødvendig og er langt kempeligere, end om der fastsættes som almindelig Forskrift, at Fiskeri i Havet ikke maa finde Sted indenfor 100 Favnes Afstand fra Naers og Bæltes Udløb i samme, hvad der vel kunde være Grund til (jvfr. § 23). At de „Ordninger“, der omfatte en Del af Stranden, maa bekyndtgjøres saaledes, at de kunne komme til almindelig Kundskab, er en Selvfølge.

§ 66. Som alt i Bemærkningerne til § 58 jvfr. § 49 antydet finder der ofte en nøje Forbindelse Sted mellem Fjordfiskerierne og Fiskeriet i de i Fjordene udløbende ferske Bænde, idet de samme Fiske opholde sig begge Steder, vandrende fra det ene til det andet. Det vil af den Grund ofte være af Betydning for det ene Fiskeri, hvorledes det andet drives, og man har derfor anset det hensigtsmæssigt, at der aabnes en Mulighed for, at Fiskeriet i en Fjord og de til samme løbende ferske Bænde undergives en fælles Ordning, naar Forholdene gjøre det ønskeligt. Da der her bliver Spørgsmaal om at give Regler for Brugen baade af det Statens Højhed alene undergigene Fjordgebet og af de under privat Eje værende Ferskvande, er det sundet rettest kun at tilføde slige Ordninger, naar vedkommende Amtsraad, der ordentligvis vil have Interesse baade i Fjordgebetet og i de ferske Bænde, eller Ministeriet anser det ønskeligt. At Ordningen eller Betsreglen fastsættes ved en Fiskerikommission, vil findes naturligt, efter hvad ovenfor er bemærket om de Private's Ejendomsret til Vandløbene, ligesom heraf ogsaa følger, at Udgifterne ved Kommissionen maa fordeles mellem de Private, der ville høste Nytte af Foranstaltningen for deres Fiskeriers Vedkommende, og Amtsraadsstriben, som bør bære Udgifterne, forsaavidt Fjorden angaar.

III. Almindelige Forbud, Straffe, Sagernes Behandling og Lovens Ikrafttræden m. m.

§ 67. Som et af de virksomste Midler til at forebygge Fiskeriernes Tilbagegang maa det vistnok anses at forhindre Fangsten af Ungel og umodne Exemplarer af de Fiskearter, der have større økonomisk Betydning. En nærmere Begrundelse af denne Opfattelse vil formentlig findes overflødig. Den mest praktiske Maade at opnaa dette paa, er efter Udvalgets Mening at fastsætte en vis Størrelse, under hvilken visse bestemte Fiskearter ikke maa være Gjenstand for Fjæb og Salg, og under hvilken deres Fangst derfor heller ikke vil kunne blive Gjenstand for nogen særlig Industri. Det opstilles derimod, saaledes som § 67 er affattet, ikke som nogen strafbar Handling at fange de umodne Fiske, hvilket kan ske ganske usforfælig fra Fiskerens Side, og naar Fangsten først er fket, nytter det i Reglen ikke, at Fiskeriet sættes i Frihed igjen, idet den allerede vil have lidt for meget til at kunne leve. Det synes da vel haardt at ville nægte Fiskeren Tilbælse til at disponere over den, som han kan bedst, eftersom selv umoden Fiske, tilberedt paa passende Maade, ofte kan afgive brugbar Føde; men naar det saaledes staa ham aabent at anvende den til Agn — ja endog at sælge den til dette Brug — og at bruge den i sin egen Husholdning til Føde for Mennesker eller Dyr eller til Sjødning, vil man ikke finde et Forbud mod at drive Handel med slige Fiske for strengt; et saadant er aldeles nødvendigt for at hævde de store Misbrug, der have vist sig andre Steder, og som heller ikke ere ubekjendte hos os, hvor man f. Ex. har klaget over, at Fiskeyngelen paa fine Steder fanges for at sælges kurvevis for en ringe Pris til Guanofabrikterne. Der er naturligvis ingen Ulykke i, at en enkelt Undermaalsfisk kommer paa Markedet og gaar med i Kjøbet, og en enkelt Forsælske af denne Art vil selvfølgelig aldrig blive gjort til Gjenstand for Paatale til Dom. Det, hvorom det gjælder, er at hindre, at der udvikler sig en Trafik eller Industri beregnet paa Ungelens Fangst og Odelæggelse. Forbudet, der er anbefalet af Kontrollør Andersen ved Limfjordsfiskeriet, bør omfatte ikke alene virkelig Ungel og umodne Fiske af de vigtigste Arter, men tillige al anden Smaafisk, fordi denne udgjør en saa vigtig Del af de større Fiskes Føde, og dens mæssige Fangst derfor kan forvolde Fiskeriet i det Hele et stort indirekte Tab, der ikke staa i Forhold til den ringe Fordel, Fangsten kan yde Fiskeren; hertil kommer endnu, at uden denne Udvidelse vilde Forbudet let kunne eluderes under det fælste Foregivende, at det var særegne smaa Fiskearter og ikke Unger af de større, der faldes. Den til Fiskeriet nødvendige Fangst af Smaafisk til Agn rammes, som anført, ikke af Forbudet, hvis Betydning maatte overhovedet mest maa søges i den moraliske opdragende Indflydelse, det vil have ved paa en indtrængende Maade at foreholde og tilholde Fiskerne at omgaaes saa sparsomt som mulig med det, hvorpaa Fiskeriets Fremtid beror. — Afstikning af Grændsen for, hvad der skal regnes for Ungel og hvad ikke, bør ikke være overladt til Administrationsens eller Kontrollørens omskiftelige Skjøn. Det vil i denne Henseende være godt at erindre, at et ministerielt Tilhold til Limfjords-Kontrolløren om ikke at være for nøjeregnende i denne Henseende har ført til, at Limfjordslovgivningens meget fornøftige Bestemmelser for at forebygge Fangst af Fiskeyngel ere bleve et dødt Bogstav, se Udv. Prot., Bil. III, S. 10. Man kunde ved Afstikningen af denne Grænsse gaa ud fra, at, saasnart Fiske er avledygtig, vil den altid være stikket til Menneske-